

Méontologie a otevřenost filosofie

Vzít vážně pohyb a zejména vzít vážně čas znamenalo najít nové problémy pro myšlení. I když to takto ještě po dvě a půl tisíciletí nikdo neformuloval, ba ani si to takto neuvědomoval, byly tím vytvořeny předpoklady ne-li k ustavení, tedy aspoň k jakémusi předběžnému fungování ontologie, která by se nezabývala pouze jsoucím, pokud jest, ale také jsoucím, pokud už bylo, a to i když už nyní aktuálně není. Vlastní problém byl zakryt tím, že uprostřed všeho proměnlivého dění bylo téměř vždy a všude možno najít něco, co přetrvává, co trvá, a mlčky (nebo někdy i výslovně) se za „pravé jsoucí“ považovalo právě to, co takto uprostřed změn přetrvává, co z minulosti setrvává do přítomnosti, a co z přítomnosti setrvává do budoucnosti, a to beze změny, zatímco to, co se mění, bylo přinejmenším považováno za méně hodnotné jsoucí, ne-li přímo za nejsoucí. A protože s tím, co vždycky „jest“ právě teď a zde a co nemá žádnou svou minulost ani žádnou svou budoucnost, se už dál nedá nic dělat, znamenal tento první pokus o myšlenkové uchopení pohybu (a potom i času) vlastně záchranu filosofie či přesněji: překonání její první krize, jejího prvního „konce“. Z hlediska extremismu Eleatů právě krok k pohybu a jeho časovému rozložení znamenal první krok k „ne-jsoucím“, tedy k „*mé on*“.

(Písek, 150705-4.)